

[Halvdan Høndriksen.]

at deltage i afstemningen om valgretsaldere. Dette er en imødekommehed overfor de ønsker, der er fremsat fra ungdommens side, idet de unge fra 21 til 25 år ellers var afskåret fra at deltage i folkeafstemningen om dette spørgsmål.

Ligeledes er der grund til at fremhæve, at fremtidige ændringer af valgretsaldere kan ske ved almindelig lov, således at der ikke behøver at ske grundlovsændring, hvis rigsdagen på et senere tidspunkt finder det belejligt at ændre valgretsaldere. Men sådanne ændringer skal underkastes folkeafstemning, således at det til syvende og sidst er her, den endelige afgørelse om en sådan ændring træffes.

Det er overmåde glædeligt, at det er lykkedes under forhandlingerne i forfatningskommissionen at opnå enighed om en styrkelse og en yderligere udbygning af de gamle nordiske frihedsrettigheder, de rettigheder, der for os danske står som noget af det vigtigste af alt, og som vi finder ganske uundværlige: retten til frit at tro, tænke og tale.

Frihedsbestemmelserne omhandles i forslaget § 72 og følgende paragraffer. I § 72 fastslås det bl. a., at den personlige frihed er ukrænkelig, og at frihedsberøvelse ikke kan ske uden lovhjæmmel. Det fastslås også i den samme paragraf, at ingen dansk borger på grund af sin politiske og religiøse overbevisning eller sin afstamning kan underkastes nogen form for frihedsberøvelse.

I § 73 fastslås det som en ny tilføjelse, at brud på post-, telegraf- og telefonhemmeligheden er forbudt, medmindre en lov eller retskendelse hjemler en undtagelse. Ligeledes er en række andre bestemmelser, der tjener til at understrege og yderligere udvide borgernes frihedsrettigheder, gennemført i denne afdeling af forslaget.

§ 85 i forslaget, der svarer til § 91 i grundloven, giver mig anledning til at fremsætte nogle bemærkninger. Den tilføjelse, der er foretaget i denne paragraf, betyder, at der for fremtiden heller ikke kan oprettes pengefideikommissar, lige så lidt som der efter de nugældende bestemmelser kan oprettes len eller stamhuse. Denne bestemmelse er i overensstemmelse med nutidens syn på disse spørgsmål, og jeg mener iøvrigt, at tidspunktet til at ophæve de bestående pengefideikommissar nu må være inde. Det virker noget urimeligt, at disse penge-

fideikommissar, der drejer sig om ca. 70 slægter, vedvarende skal opretholdes under de nugældende bestemmelser, der for hovedpartens vedkommende ikke alene fastholder en arvefølge med fortrin for mandlige arvinger, men i en række tilfælde fuldstændig udelukker kvindelige arvinger. Dette er ikke i overensstemmelse med tidens ånd, og jeg vil derfor finde det naturligt, at disse fideikommissar, der tilsammen råder over ca. 30 mill. kr., ophæves snarest muligt. Jeg tillader mig at henstille til den højtærede statsminister — og iøvrigt også til den højtærede justitsminister, der jo overværer disse forhandlinger, og hvem dette sorterer under — at have opmærksomheden henvendt på dette forhold.

Ifølge den nugældende grundlovs bestemmelser kan ændringer i grundloven kun gennemføres, når mindst 45 pct. af samtlige stemmeberettigede stemmer for forslaget. Dette tal nedsættes i det her foreliggende forslag til 40 pct. Naturligvis skal grundloven ikke kunne ændres med samme lethed som almindelige lovregler, men det kan være nødvendigt tid efter anden at tage også en grundlov op til revision, og dette må ikke gøres for besværligt, selvom der naturligvis må være sikkerhed for, at en meget betydelig majoritet af vælgerne står bag ændringerne. Dette mener man på baggrund af de erfaringer, der er indhøstet ved tidligere folkeafstemninger, at 40 pct.-reglen vil sikre.

De ændringer, der er gennemført under behandlingen i det andet høje ting, kan jeg tiltræde på en enkelt undtagelse nær. Undtagelsen er den af et flertal i det andet høje ting vedtagne ændring i forfatningskommissionens indstilling vedrørende navnet på den lovgivende forsamling, der skal træde i stedet for folketinget og landstinget og opfylde disse tings mission. I forfatningskommissionens betænkning er den lovgivende forsamling benævnt „rigsdagen“, og det samme gælder om det forslag, den højtærede statsminister har fremsat i det andet høje ting. Denne benævnelse foretrækker jeg absolut for benævnelsen „folketinget“, der har opnået flertal i det andet høje ting. Ikke mindst i betragtning af at folketinget i den nugældende forfatning kun er halvdelen af rigsdagen, finder jeg det urigtigt at kalde den nye lovgivende forsamling „folketinget“. Adskillige vælgere vil sikkert finde, at dette navn ikke dækker den lov-